

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2333

гр. Варна, 21.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Св. Стоянов

като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Гражданско дело № 20213100102377 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

На осн. чл.140 и чл.146 ГПК съдът съобщава следния проект на доклад:

Производството е образувано по искова молба на ИВ. Д. ДР., ЕГН*****, за **осъждане** на Н. Г. ДР., ЕГН*****, за следните суми, на следните основания:

- **13 875.97лв.**, представляваща $\frac{1}{2}$ ид.ч. от платените от ищеца в периода 2015-2020г. месечни вноски по Договор за потребителски кредит от 13.12.2013г. сключен от ищеца и от ответницата (солидарни длъжници) и „Р.Б.“ ЕАД (кредитор), **ведно** със законната лихва от датата на подаване на настоящия иск - 28.09.2021г. до окончателното заплащане на сумата, на осн. чл.127, ал.2 от ЗЗД;

- **1561.05лв.**, представляваща лихва за забава върху горната главница, дължима за периода от **20.08.2020г. до 28.09.2021г.**, на осн. чл.86 от ЗЗД;

- **33 992.89лв.**, представляваща $\frac{1}{2}$ ид.ч. от платените от ищеца (лично и чрез трето лице) месечни вноски по Договор за ипотечен банков кредит от дата 13.02.2015г. сключен от ищеца и ответницата (кредитополучатели) и „ЦКБ“ АД, от които сумата *16 489.89лв.*, представляваща $\frac{1}{2}$ ид. част от направените месечни вноски лично от ИВ. Д. ДР., платени в периода от м.08 на 2015г. до м.06.2016г. и от м.06.2018г. до м 08 на 2021г. включително, и сумата *17 503лв.*, представляваща пълна стойност на направените от третото лице М. Г. И. но в изпълнение на задълженията си към ИВ. Д. ДР., за които е налице влязло в сила Решение по гр.д. №16520/2016г. на ВРС, 9-ти с-в, вноски за периода от м.09.2016г. до м.05.2018г., **ведно** със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното заплащане на сумата, на осн. чл.127, ал.2 от ЗЗД;

- **20 480лв.**, представляващи сбор от месечния наем по чл.57, ал.1 от СК за ползването от ответницата на собствената на ищеца $\frac{1}{2}$ ид. част от сграда с

идентификатор № по КК и КР на гр. Варна, р-н А. кв. Г., м. Б.юг, сочена за предоставена на ответницата и детето ѝ в качеството на семейно жилище с Решение по гр. дело №14992/2015г. на ВРС за развод, влязло в сила от 27.05.2016г., като ползването е за период **27.05.2016г. – 28.09.2021г.** включително;

- 10 980лв., представляваща сбор от месечно обезщетение за лишаване на ищеца от ползване, чрез едноличното ползване от ответницата, на собствен на ищеца ПИ с идентификатор №10135.5403.4572 по КК и КР на гр. Варна, р-н А. кв. Г., м. Б.юг, заедно и с находящото се в терена паркомясто, като ползването е за периода **от 22.08.2016г. до 28.09.2021г.**, на осн. чл.59 от ЗС.

Обстоятелства, от които произтича претендираното право:

Ищецът твърди, че с ответницата са съпрузи, като бракът е прекратен с развод с решение от 27.05.2016г. по гр.д. №14922/2015г. на ВРС.

Твърди още, че през време на брака, на 13.12.2013г. съпрузите (тогава) сключили договор за потребителски кредит с „Р.Б.“ ЕАД за сумата в размер на 40 158.03лв., по който И.Д. бил кредитополучател, а съпругата му и ответница Н.Д. била „сдължник“, или солидарен длъжник за задълженията на съпруга ѝ. За периода от началото на 2015г. до м. юни 2020г. ищецът върнал в полза на банката, от личната си банкова сметка в „Р.Б.“ ЕАД с IBAN:BG85RZBB....., по която е получавал трудовото си възнаграждение, сумата от общо 27 751.95лв. Поради това и тъй като задължението по потребителския кредит било общо претендира от бившата си съпруга ½ част от платеното от ищеца – исковите 13 875.97лв.

На 12.08.2020г. отв. Н.Д. получила нотариална покана от ищеца за връщане на горната сума от 13 875.97лв., със срок за изпълнение до 19.08.2020г., поради което и поради липсата на плащане претендира и лихва за забава в исковия размер от 1561.05лв. и период до предявяване на иска.

Твърди на следващо място, че пак през време на брака, на 13.02.2015г. съпрузите (тогава) сключили договор за ипотечен кредит с „ЦКБ“ АД за сумата от 100 000лв., по който и двамата съпрузи били кредитополучатели, а сумата била за семейни нужди. За периода от м.08.2015г. до м.08.2021г. ищецът сочи да е върнал на банката (лично или чрез друго) общо 50 482.78лв., от които 32 979.78лв. – вноски от личната му сметка с IBAN:BG21CECB..... в същата бака и 17 503лв. – направени от третото лице М. Г. И. но в изпълнение на задълженията си към ИВ. Д. ДР., за които е налице влязло в сила Решение по гр.д. №16520/2016г. на ВРС, 9-ти с-в, вноски за периода от м.09.2016г. до м.05.2018г. Поради това и тъй като задължението по ипотечния кредит било общо, претендира от бившата си съпруга сумата от общо 33 992.89лв., формирана както следва: от сумата от *16 489.89лв.*, която представлява ½ ид. част от направените месечни вноски лично от ИВ. Д. ДР., платени в периода от м.08 на 2015г. до м.06.2016г. и от м.06.2018г. до м.08 на 2021г. включително, и от сумата от *17 503лв.*, представляваща пълна стойност на направени от третото лице М. Г. И. но в изпълнение на

задълженията си към ИВ. Д. ДР., за които е налице влязло в сила Решение по гр.д. №16520/2016г. на ВРС, 9-ти с-в, вноски за периода от м.09.2016г. до м.05.2018г. Претендира и законната лихва върху сумите от деня на подаване на исквата молба до окончателното заплащане.

Отделно от горното ищецът твърди, че по време на брака, но по дарение от 27.08.2007г. от родителите му, получил собствеността върху ПИ №4572 в кв. Г., со Б.Юг. А през време на брака през 2010г. построил в терена и еднофамилна жилищна сграда с идентификатор №..... С оглед на това теренът бил лична собственост на ищеца, а сградата – СИО, която след развода станала и обикновена съсобственост. Сградата, от друга страна, била и семейното жилище на съпрузите от 2010г., поради което с бракоразводното решение от 27.05.2016г. по гр.д. №14922/2015г. на ВРС била предоставена за ползване на отв. Н.Д. и общото на съпрузите дете Д. (самото решение било по чл.49, ал.4 СК въз основа на споразумение в хода на делото).

Поради това и на осн. чл.57, ал.1 СК ищецът претендира от ответницата вземане за наемна цена от 320лв. на месец (за ½ част от сградата, при твърдян месечен пазарен наем от 640лв. за цялата сграда и при твърдение, че не търси наем за ползваното от детето помещение), или общо 20 480лв. за периода от 27.05.2016г. до 28.09.2021г. включително.

Съответно поради едноличната си собственост върху ПИ №4572, върху който е изградено бившето семейно жилище (сграда с №.....), и с оглед соченото еднолично ползване от ответницата на въпросния терен и на паркомаясто в него (вдясно от входа на терена) ищецът претендира да получи от ответницата и обезщетение за лишаване от ползването на целия му поземлен имот в размер на 180лв. на месец или общо исковите 10 980лв. за периода от 22.08.2016г. до 28.09.2021г., с която сума ответницата се е обогатила.

По същество моли за уважаване на исковите и за съдебни разноски.

Обстоятелства, от които произтичат възраженията на ответника:

В срока по чл.131 от ГПК ответницата депозира писмен отговор. С него тя не оспорва: брака между страните; прекратяването му с развод с решение от 27.05.2016г. по гр.д. №14922/2015г. на ВРС; потребителския кредит от 13.12.2013г. с „Р.Б.“ ЕАД за сума 40 158.03лв., по който И.Д. бил кредитополучател, а Н.Д. била записана като „сдлъжник“; ипотечния кредит от 13.02.2015г. с „ЦКБ“ АД за сумата 100 000лв., по който и двамата съпрузи били кредитополучатели; придобиването от Иван Думев на ПИ №4572, по дарение от 27.08.2007г. от родителите му; изграждане и придобиване в СИО от съпрузите на жилищна сграда №..... през 2010г., която станала и семейно жилище на съпрузите и детето от 2010г.; предоставянето на семейното жилище (сградата) на детето и на майката въз основа на одобреното от съда споразумение по бракоразводното дело.

Исковите обаче оспора изцяло. Твърди, че задължен по потребителския кредит за 40 158.03лв. бил само кредитополучателят - И.Д., а Н.Д. не отговаряла, с оглед записването ѝ за „сдлъжник“, както и с оглед че сумата

не е била използвана за семейни нужди, а за потребителски на цели на Д. . Ако би се приело друго, твърди че Д. би могъл да получи само горницата над половината от кредитната сума, тъй като до половината е бил лично задължен. Евентуално поддържа, че някаква част (неясно каква) от задълженията са били платени със семейни средства.

Относно ипотечния кредит от 13.02.2015г. с „ЦКБ“ АД за 100 000лв. сочи, че същият бил с цел рефинансиране задълженията на съпрузите по жилищен кредит от 15.12.2011г. и по потребителски кредит от 26.09.2013г., и двата с „П. и. б.“ АД, като правоприемник на „Ю.“ ЕАД. По тази причина с усвоените 100 000лв. от „ЦКБ“ АД били погасени на 20.02.2015г. задълженията от 82 960лв. по жилищния кредит от 15.12.2011г. и 16 208лв. по потребителския от 26.09.2013г. Твърди още, че ако И.Д. е върнал суми по кредита от 2015г., той би могъл да получи от ответницата само горницата над ½ част от кредитната сума, тъй като до половината е бил лично задължен.

Оспорва И.Д. да е платил 33 992.89лв. с лично негови средства.

Отделно оспорва платените от М. Г. И. 17 503лв. да са лични средства на Д.. Напротив – сумата от 15 650лв. сочи да е платена от И. в изпълнение на задължението ѝ за връщане на получена сума по поръчка от 30.09.2013г. с доверители – съпрузите, във връзка с намиране на имот за закупуване, като връщането било поради прекратяването на поръчката. И тъй като връщането следвало да бъде и на двамата от бившите съпрузи, то лични на И.Д. били само 7 825лв., а другите 7 825лв. били на Н.Д.. А горницата над 15 650лв. до платените от Мира И. 17 503лв., или сумата от 1853лв., са били дарение от И. на сестра ѝ Н..

Освен всичко друго отв. Н.Д. също е върнала на „ЦКБ“ АД сумата от 6 410лв. – лично от Д., отделно от горните плащания на Мира И. сочени за такива в полза на Н.Д..

Така обобщено се сочи, че И.Д., лично или чрез Мира И. е върнал на „ЦКБ“ АД по-малко от дължимите от него 50 000лв., евентуално че следва да се приспадат върнатите от Н.Д. погашения.

По иска за заплащане на наем за ползването на семейното жилище сочи следните възражения: семейното жилище (еднофамилна сграда с №...) е била предоставена за ползване на майката и детето след споразумение в хода на брачния процес по чл.49, ал.4 СК, поради което чл.57, ал.1 СК не се прилага, а ползването е безвъзмездно уговорено; ползването на жилището е от майката, но и от детето, като ползваната от последното ½ част не следва да се включва; не е била изпратена покана до майката; размерът бил необоснован, в т.ч. при амортизацията на сградата; изтекла е била погасителната давност за времето преди 28.09.2018г.

По иска за обезщетение за лишаване на ищеца от ползване на поземлен имот с паркомясто въвежда следните възражения: ответницата никога не се е противопоставяла ищеца да ползва терена с паркомястото; последните не са били предмет на решението по чл.49, ал.4 СК; размерът бил необоснован; била изтекла погасителната давност за времето преди 28.09.2018г.

Относно нотариална покана (от 2016г., н-с К.И. л.5 от делото) оспорва

авторството ѝ, като сочи да не е подписана от И.Д..

От своя страна прави възражение за прихващане по чл.298, ал.4 от ГПК, което към момента на отговора беше напълно неясно. С разпореждане по реда на чл.101 ГПК съдът даде изрични и ясни указания за отстраняване пороците по възражението за прихващане, като предупреди страната за последиците от липсата на пълно, ясно и точно изпълнение. В тази връзка бе подадена молба от 21.04.2022г., в която се уточняват размерите на възражението – 7 852лв. и 438лв., а обстоятелствата, на които се базират са обобщено: ако се приеме, че цялата сума от общо 16 088лв., платена от Мира И. по банковата сметка, от която се обслужвал ипотечният кредит на И.Д. и Н.Д. към „ЦКБ“ АД от 2015г., била в полза на И.Д., да се приемело, че сума до 15 650лв. била върната поравно на съпрузите след прекратена поръчка от 2013г. за намиране на имот, а горницата била дарение за Н.Д..

Съдът, на осн. чл.146, ал.1, т.5 от ГПК, указва на ищеца, че следва да докаже: твърдяните основание, предпоставки, размер и изискуемост на всеки предявен паричен иск срещу ответната страна, заедно с всички положителни твърдения, на които основава исквете си, включително следните:

- брачното правоотношение с ответницата; момента на прекратяването му; съдебното решение за прекратяване на брака, особеностите му и волята на съдебния орган за последиците от развода, касаещи настоящото дело;

- по иска по чл.127, ал.2 от ЗЗД по кредита от 13.12.2013г. – сключването на договора за кредит със сочената банка за сочената сума; предназначението и използването на кредита за нуждите на семейството; плащането в периода от 2015г. до м. юни 2020г. на погасителни вноски за общо 27 751.95лв.; изричната по закон и/или по договор солидарна отговорност на бившите съпрузи по повод на задълженията по договора за кредит; правото на регрес от ответницата за ½ част от доказано върнатите от ищеца части от кредитната сума;

- по иска по чл.86 от ЗЗД – още получена на 12.08.2020г. от ответницата покана за плащане, изтичането на срока за това на 19.08.2020г., изпадането в забава на ответницата от 20.08.2020г. и размера на търсената лихва за забава;

- по производството по чл.193 ГПК относно поканата (от 2016г., н-с К.И. л.5 от делото) – че подписът на „подател“ е поставен от И.Д.;

- по иска по чл.127, ал.2 от ЗЗД по кредита от 13.02.2015г. – сключването на договора за кредит със сочената банка за сочената сума; предназначението и използването на кредита за нуждите на семейството; плащането в периода от м.08.2015г. до м.08.2021г. на общо 32 979.78лв. – вноски от личната му сметка с IBAN:BG21CECB..... в същата банка и на 17 503лв. – направени от третото лице Мира Г. И. но в изпълнение на задълженията си към И.Д., за които е налице влязло в сила Решение по гр.д. №16520/2016г. на ВРС, 9-ти с-в, вноски за периода от м.09.2016г. до м.05.2018г.; изричната по закон и/или по договор солидарна отговорност на

бившите съпрузи по повод на задълженията по договора за кредит; правото на регрес от ответницата за ½ част от доказано върнатите от лично от ищеца, респ. за 100% от върнати чрез Мира И. части от кредитната сума;

- по иска по чл.57, ал.1 от СК – още ползването на семейното жилище от майката (ответницата) и от детето през предявения период; възникналото чрез това и чрез съдебното решение наемно правоотношение; конкретно ползваните от детето помещения в семейното жилище; размера на средния месечен наем за цялото семейно жилище и съответно частта от него, дължим от ответницата;

- по иска по чл.59 от ЗЗД – още едноличната си собственост на терена с паркомаястото; ползването им от ответницата през исковия период, с което тя се е обогатила, а ищецът е обеднял; размера на вземането си.

Съдът на осн. чл.146, ал.1, т.5 ГПК указва на ответника, че следва да докаже: всички положителни факти на които основава възраженията си, в това число и следните: липсата на надлежно договорено солидарно задължение за Н.Д. по потребителския кредит от 2013г. с оглед съдържанието на договора; ползването на потребителския кредит от 2013г. само за лични цели на И.Д.; правото на ищеца на регрес само за горницата над дължимите лично от него суми по договорите за кредит (ако е върнал повече от ½ част); че от заплатените от Мира И. средства по сметката, обслужваща ипотечния кредит, 15 650лв. е върната поравно на И.Д. и на Н.Д. с оглед прекратена поръчка от 30.09.2013г. за закупуване на имот, а горницата до пълната сума е дарение от Мира И. на сестра й Н.Д., в това число кога и как е сключен договорът за дарение; че Н.Д. върнала на „ЦКБ“ АД сумата от 6 410лв. по ипотечния кредит от 2015г.; че общото дете на страните ползвало ½ част от семейното жилище през исковия период, която част не следва да се включва при евентуална основателност на иска за наем за семейното жилище; че ползването на жилището (сградата) било безвъзмездно уговорено; амортизацията на сградата; изтеклата погасителна давност относно обезщетенията за имотите за преди 28.09.2018г.; и всички други заявени.

Съдът на осн. чл.146, ал.1, т.3 ГПК обявява за безспорни по делото : брака между страните; прекратяването му с развод с решение от 27.05.2016г. по гр.д. №14922/2015г. на ВРС; потребителския кредит от 13.12.2013г. с „Р.Б.“ ЕАД за сумата 40 158.03лв., по който И.Д. бил кредитополучател, а Н.Д. била записана като „съдлъжник“; ипотечния кредит от 13.02.2015г. с „ЦКБ“ АД за сумата 100 000лв., по който и двамата съпрузи били кредитополучатели; придобиването от Иван Думев на ПИ №4572, по дарение от 27.08.2007г. от родителите му; изграждане и придобиване в СИО от съпрузите на жилищна сграда №..... през 2010г., която станала и семейно жилище на съпрузите и детето от 2010г.; предоставянето на семейното жилище (сградата) на детето и на майката въз основа на одобреното от съда споразумение по бракоразводното дело.

Спори се по всички други предпоставки на исковете.

По редовността: Исковете отговарят на основните изисквания за редовен петитум и за обстоятелствена част, като се отчете усложнената фактология. Тъй като исковете по чл.127, ал.2 ЗЗД касаят единно регресно вземане не следва да се разделят те на главници и лихви, които биха касаели само кредитора. Не е налице недопустимост на исковете, а доводите в отговора са по същество.

По възражението за прихващане: По арг. от чл.298, ал.4 ГПК правото по чл.103-104 ЗЗД може да бъде упражнено чрез иск или чрез възражение. По арг. от чл.133 ГПК то следва да бъде надлежно и редовно формулирано в срока за отговор, като по арг. от чл.211, ал.2 от ГПК не трябва да затруднява или забавя разглеждането на главния иск. При липса на други преки и субсидиарни норми, за него се прилагат и общите правила на чл.100-102 ГПК.

Както се посочи по-горе, към момента на отговора възражението не беше ясно и обосновано. С разпореждане по реда на чл.101 ГПК съдът даде изрични и точни указания за отстраняване пороците по възражението за прихващане, като предупреди страната за последиците от липсата на пълно, ясно и точно изпълнение. В тази връзка беше подадена молба от 21.04.2022г., се която се уточняват размерите на възражението – 7 852лв. и 438лв., а обстоятелствата, на които то се основава, са обобщено следните: ако се приеме, че цялата сума от общо 16 088лв., платена от Мира И. по банковата сметка, от която се обслужвал ипотечният кредит на И.Д. и Н.Д. към „ЦКБ“ АД от 2015г., била в полза на И.Д., да се било приемело, че сума до 15 650лв. била върната поравно на съпрузите след прекратена поръчка от 2013г. за намиране на имот, а горницата била дарение за Н.Д..

При така „уточненото“ възражение за прихващане съдът преценява, че то на първо място е противоречащо на процесуалното условие за разглеждането му, заявено от ответницата, защото ако съдът приеме, че цялата сума от общо 16 088лв., платена от Мира Г. И. по банковата сметка, от която се обслужвал ипотечният кредит на И.Д. и Н.Д. към „ЦКБ“ АД от 2015г., е била в полза на И.Д. – то няма как съдът да може да приеме, че сумата е била върната в полза и на двамата съпрузи. На следващо място „уточненото“ възражение за прихващане продължава да е нередовно и неясно, доколкото няма ясна обосновка с какво И.Д. би се обогатил за сметка на Н.Д. с получените от Мира И. пари, ако съдът по-рано би приел, че платеното от И. е в полза само на Д.; ако пък би се приело по-рано, че платеното от И. е в полза на бившите съпрузи, то в този случай И. би платила частично дълга на сестра си към банката, при липса на спор, че двамата бивши съпрузи са кредитополучатели. Ето защо и по арг. от чл.101, ал.3 от ГПК, както и при противоречие с другите изисквания за да бъде валидно и подлежащо на общо разглеждане, възражението не следва да бъде приемано за разглеждане в настоящото производство. Като няма пречка да бъде заявено в самостоятелно производство.

За пълнота – част от аргументите, на които се основава възражението за

прихващане, са и доводи в отговора срещу основателността на предявения иск, поради което в това им качество ще се разгледат от съда по същество.

По доказателствата: Представените от страните писмени такива следва да бъдат допуснати до прилагане по делото.

По исканията на ищеца:

Свидетелски показания „за доказване твърденията в исковата молба“ не могат да бъдат допуснати генерално, особено и при усложнена фактология. По искането следва да се дадат указания до о.с.з.

Други доказателствени искания няма заявени до момента.

По исканията на ответницата:

Свидетелски показания „за доказване твърденията в отговора“ също не могат да бъдат допуснати генерално, особено и при усложнена фактология. По искането следва да се дадат указания до о.с.з.

По искането по чл.190 ГПК или по чл.62 ЗКИ също следва да се дадат до о.с.з. указания поради формална неяснота – искането по чл.190 ГПК касае една сметка, а това по чл.63 ЗКИ – друга; отделно няма точна обосновка на едното или на другото искане.

Искането за изискване на №16520/2016г. на ВРС, 9-ти с-в, не следва да се уважава, защото решенията по него, в т.ч. на ВОС и ВКС, са приложени към отговора, а само те формират СПН; прочее главните искове са отхвърлени, а акцесорните са прекратени с обезсилване, според становището и указанията на ВКС за случая по въпросното дело.

Други доказателствени искания няма заявени до момента.

Предвид редовност на процедурата по размяна на книжа, делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Воден от горното и на основание чл.140 от ГПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по делото за **06.10.2022г. от 10.00часа**, за които дата и час да се призоват страните, чрез приложение №1, **ведно с настоящото определение**. На ищеца да се изпрати и копие от отговора, както и от уточнителната молба към него, докато частично касае отговора.

НЕ ПРИЕМА за съвместно разглеждане по делото на възражение на Н. Г. ДР. за прихващане на евентуалното вземане на ищеца за регресната искова сума от 33 992.89лв., с вземане на Д. от И.Д. за **7 852лв.** и за **438.00лв.**, основано на обобщени твърдения, че *ако се приеме, че цялата сума от общо 16 088лв., платена от Мира И. по банковата сметка, от която се обслужвал ипотечния кредит на И.Д. и на Н.Д. към „ЦКБ“ АД от 2015г.,*

била в полза на И.Д., да се приеме че сумата до 15 650лв. е била върната поравно на съпрузите след прекратена поръчка от 2013г. за намиране на имот, а горницата е била дарение за Н.Д. от Мира И..

ОТКРИВА производство по чл.193 от ГПК за проверка на автентичността на нотариална покана от 2016г., н-с К.И. на л.5 от делото, в частта относно **подписа в графа „подател“** – дали е поставен от И.Д..

*** ДОПУСКА ДО ПРИЕМАНЕ** по делото представените досега от страните писмени доказателства.

*** ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането на ответницата за изискване на гр. дело №16520/2016г. на ВРС, 9-ти с-в, за прилагане към настоящото.

*** УКАЗВА** на двете страни, в срок до три дни преди датата на о.с.з., чрез писмена молба с препис за другата страна:

- да посочат по три имена и ясни, точни и конкретни твърдения / доводи, които всеки от свидетелите ще доказва (поотделно);

- да обосноват ясно и конкретно разликата в твърденията, които всеки от свидетелите ще доказва или да мотивират ползването на повече от един такъв за едни и същи конкретни обстоятелства.

При неизпълнение свидетелски показания може да не се допуснат.

При изпълнение произнасянето ще бъде осъществено в о.с.з.

*** ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ** на ответницата, в срок до три дни преди датата на о.с.з., чрез писмена молба с препис за другата страна:

- да отстрани противоречието в предмета на искането си по чл.190 ГПК и на евентуалното си искане по чл.62 ЗКИ;

- да направи ясна и точна обосновка на едното или на другото искане в неговата цялост.

При неизпълнение свидетелски показания може да не се допуснат.

При изпълнение произнасянето ще бъде осъществено в о.с.з.

СЪДЪТ **приканва страните към спогодба** включително към уреждане на спора чрез Центъра за медиация при ВОС и ВРС, производството пред който е безплатно, като им разяснява, че сключването на спогодба е доброволен способ за уреждане на спора и има преимущество пред спорното производство по реда на основание чл.140 от ГПК. При спогодба платената държавна такса се връща на половина на ищеца.

Процедурата по медиация е доброволна, неформална, поверителна и безплатна за страните и в сравнение със съдебното производство се отличава с редица предимства като бързина, процесуална икономия, избор на медиатор и възможност за постигане на взаимноприемливо споразумение, включително

по въпроси извън предмета на делото, което може да бъде снабдено с изпълнителна сила (по предмета на делото) и зачетено от съда, по съответен процесуален ред.

Центърът по медиация към ВОС и ВРС е разположен на 4-ти етаж в сградата, в която се помещава Съдебно-изпълнителна служба при Районен съд Варна на адрес: гр. Варна, ул. „Ангел Кънчев" №12. Участие в медиация страните могат да заявят на тел.052 623 362, в сградата на ВРС или ВОС, като могат да поискат и допълнителна информация на e-mail: mediation@vos.bg.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____